Andreea Burlacu

FABULE

Cine aleargă după doi iepuri,nu prinde niciunul

O gaiță şi-un păun
Se ceartă pe un ceaun
De boabe mici,albe,de mei,
Alunecoase şi cu gustul de ulei.

După-o ceartă de vreo oră
S-au bătut ca într-o horă
Şi şi-au smuls chiar penele,
Genele,sprâncenele.

Şi păunul a plecat
Încet,demn,dar supărat.
Gaița,care rămase
Doar cu pielea de pe oase,

Ia penele de păun,
Le lipeşte cu săpun
Pe pielea ei cea cheală
Şi fără socoteală.

Iese-n lume-aşa boită,
La păuni o dă cotită
-Ştii,că-i unul dintre ei,
Însă nişte derbedei
L-au cam jumulit puțin
Şi-are sufletul pelin.

Păunii n-au ascultat
De al lor bastard fârtat.
La bătaie l-au luat,

Însă cu greu a scăpat.

Jumulită,supărată,
Gaița s-a dus îndată
La surorile din cârd
Care-au fugit spumegând

Şi au luat-o la bătaie,
Vrând mândria să-i înmoaie.
De aşa struțocămilă
Tuturor le era silă.

Niciodată nu se ştie unde-ajungi

Câteodată omul
Se crede tare ca pomul,
Însă la ceva gândrşte
Şi-altceva înfăptuieşte.

De pildă Columb,
Omul cel de plumb,
Pe-o corabie plecă,
Spre Indii se-ndepărtă,

Că.auzise de curând
Că pământul e rotund
Şi,ducându-se spre vest,
O s-ajungă chiar în est.

Plecând spre Indiile lui
Pe mările pământului,
O altă țară găsi,
Indieni descoperi,
Ce trăiau în țară nouă
Care v-ar plăcea şi vouă.

America s-a numit
Pământul făgăduit,
Şi-a ajuns acea putere
O țară cu mare-avere,
Cea mai mare de pe glob,
C-un popor nobil şi snob.

Putere latentă

Ca să-l scape din măcel
Cu un cerb mai voinicel,
Calul apelă la om,
Că-l ştia drept ca un pom.

Omul doborî pe cerb,
Însă calul cel imberb
În lanțuri se lăsă prins
Şi cu nuiele încins,

Că voia să mulțumească
Celui ce avea putere
De duşmani să-l mântuiască;
La el deveni avere.

Acum calul,orice-ar fi,
La răzbunare gândi:

„Când s-o urca el în şa,
Eu i-arăt puterea mea:
Am să-l zvârl ca pe-un gunoi,
Iar eu,animal de soi,

Am s-arăt la orişicine
Să nu se pună cu mine,
Că aşa ascultător

Şi supus mai tuturor

Cum mă vede orişicare,
Dacă-arunc eu din picioare,
Pot să-omor oameni vreo doi
Şi pe alții să-i îndoi.

Precauții excesive

Ca în „Capra cu trei iezi",
Capra,lupul,iedul vezi
Cum se chinuie să scape
De cumătrul de pe-aproape

Ce dădea mereu târcoale
Printre crătiți,printre oale,
Ca să mănânce în voie
Iedul păzit anevoie.

Capra pleacă în pădure
Să culeagă nişte mure
Şi-a zis aşa iedului:

-De-auzi glasul lupului
Gros precum oala dogită
Şi casa netencuită,

Să taci molcom ca momâia,
Să te-ascunzi precum tămâia
Printre candele şi fum,
Lucruri ce fac destul scrum.

Te-o chema mieros ca mine
Să deschizi uşa.Fă bine
Să faci ce te-am învățat.
Altfel de necaz am dat.

După ce capra plecă
Şi puțin se-ndepărtă,
Glasul ea şi-l îngroşă,
Bunătatea îngropă,

Şi-şi chemă iedul blajin
Ca să-l sperie puțin,
La-ncercare ea să-l pună
Şi o lecție să-i spună.

Iedul,auzind afară
Gălăgie ca în gară,
Se gândi:” Lupu-a venit!
Haide,să fiu pregătit.”

Iedul cum îi auzi
Glasul ce îi hurui,
Mătură puse în uşă,
Doape puse-n urechiuşă,

Iară capra când veni
Lângă uşă ea dormi,
Până când pe coş intră
Şi-n casă se strecură.